

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 646/05
30.06.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Николе Латиновића, председника већа, Зорана Савића, Миодрага Вићентијевића, Љубомира Вучковића и Милене Саватић, чланова већа, саветника Врховног суда Драгице Гајић, записничара, у кривичном предмету против **АА**, због више кривичних дела разбојништва из члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије, решавајући о жалбама оптуженог и његовог браниоца адвоката АВ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду, К. 370/03 од 23. фебруара 2005. године, у седници већа одржаној дана 30. јуна 2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

Делимичним уважавањем жалби оптуженог АА и његовог браниоца, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ**, само у погледу одлуке о казни, пресуда Окружног суда у Београду, К. 370/03 од 23. фебруара 2005. године, тако што Врховни суд задржавајући правилно утврђене појединачне казне затвора у трајању од по осам месеци за шест кривичних дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС и узимајући као утврђену казну затвора у трајању од две године и четири месеца по правноснажној пресуди Окружног суда у Панчеву Кв. 308/04 од 08. децембра 2004. године, **ОСУЂУЈЕ** опт. АА на јединствену казну затвора у трајању од пет година, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору по пресуди Окружног суда у Панчеву К. 115/03 од 28. јануара 2004. године и то од 05. новембра 2003. до 05. новембра 2004. године и време проведено на издржавању казне по пресуди Окружног суда у Панчеву К. 120/02 од 03. децембра 2003. године и то од 05. новембра 2004. године па надаље.

О б р а з л о ж е њ е

Наведеном пресудом Окружног суда у Београду, оптужени АА, оглашен је кривим за шест кривичних дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС, за која су му утврђене казне затвора у трајању од по осам месеци, и узимајући као утврђену казну затвора у трајању од две године и четири месеца по правноснажној пресуди Окружног суда у Панчеву Кв. 308/04 од 08. децембра 2004. године, осуђен је на јединствену казну затвора у трајању од пет година и десет месеци у коју казну му се урачунава време проведено у притвору и по пресуди Окружног суда у Панчеву К. 115/03 од 28. јануара 2004. године, од 05. новембра 2003. до 05. новембра 2004. године, као и време проведено на издржавању казне по правноснажној пресуди Окружног суда у Панчеву К. 120/02 од 03. децембра 2003. године и то почев од 05. новембра 2004. године па надаље. Према оптуженом је применом члана 65. став 1. КЗ СРЈ изречена мера безбедности обавезног лечења наркомана која ће се извршити у установи за извршење казне, оштећена Бинач Милица ради остваривања имовинско-правног захтева упућује се на парницу; оптужени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка и паушала.

Истом пресудом према оптуженом АА, применом члана 354. став 1. ЗКП, одбијена је оптужба да би извршио кривично дело разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

- оптужени, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, одлуке о казни, са предлогом да се првостепена пресуда преиначи у смислу навода и предлога у жалби;

- бранилац оптуженог, због повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, с`предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или преиначи у смислу навода и предлога у жалби.

Републички јавни тужилац Србије, поднеском Ктж. број 783/05 од 26. априла 2005. године, предложио је да се жалбе оптуженог и његовог браниоца одбију као неосноване и првостепена пресуда потврди.

Када је у питању чињенично стање у жалби оптуженог се оспорава кривично дело описано под тачком 5 изреке првостепене пресуде и с`тим у вези наводи да он то кривично дело није извршио, а да је признао извршење истог по наговору свог браниоца.

Чињенично стање, када је ово кривично дело у питању, потпуно је неспорно. Утврђено је признањем оптуженог и другим доказима чија се веродостојност не доводи у сумњу, да је оптужени дана 30. новембра 2001. године из продавнице СТР "ББ", власништво оштећене ВВ претњом да ће непосредно напасти на живот и тело продавачице ГГ одузео пазар у износу од 1.000,00 динара, тако што је ушавши у продавницу, из џепа извадио нож, наредио продавачици да му преда пазар, што је она учинила и након тога напустио радњу.

Чињенично стање у односу на остала кривична дела такође је правно потврђено и исто се не доводи у сумњу жалбеним наводима оптуженог и његовог браниоца.

Побијајући првостепену пресуду због повреде кривичног закона, оптужени и његов бранилац у жалбама заступају становиште да се у радњама оптуженог описаним под тачкама од 1 до 6 изреке првостепене пресуде стичу елементи продуженог кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС.

Врховни суд налази да примена конструкције продуженог кривичног дела када су у питању само кривична дела разбојништва за које је оптужени оглашен кривим првостепеном пресудом, није могућа. Ово, пре свега, због тога што се разбојништво врши применом силе или претње према лицу од које се ствар одузима, дакле, принудом управљеном против слободе одлучивања и деловања тог лица сагласно његовој вољи, што у овом кривичном делу, без обзира на његово сврставање у имовинска кривична дела, даје обележје и кривичног дела против слободе човека. Таква природа овог кривичног дела по правилу искључује примену конструкције продуженог кривичног дела, која у конкретном случају не долази у обзир и због непостојања обједињавајућих елемената које би инкриминисане радње оптуженог чинили јединственом делатношћу (дела нису вршена искоришћавањем исте прилике, истог трајног односа, не постоји јединство простора у којем се дела врше ни јединство објекта према којем се врше, појединачним радњама није проузрокована заједничка штетна последица.

С`обзиром на изнето, Врховни суд налази да су жалбени наводи оптуженог и његовог браниоца којима се првостепена пресуда побија због повреде кривичног закона, неосновани.

При утврђивању појединачних казни првостепени суд је имао у виду тежину учињених кривичних дела, степен кривичне одговорности оптуженог и остале релевантне околности а које су наведене у образложењу првостепене пресуде. Наиме, правилно је првостепени суд оцењујући особито олакшавајућим околностима – да је признао извршење кривичних дела, његов ранији живот, да је дела извршио као млађе пунолетно лице, и применом члана 42. и 43. ОКЗ, оптуженом за свако кривично дело утврдио казну затвора у трајању од осам месеци. Међутим, Врховни суд налази да је изречена јединствена казна затвора престрого одмерена, па је, с`тога, Врховни суд оптуженог узимајући као утврђену казну затвора у трајању од две године и четири месеца по правноснажној пресуди Окружног суда у Панчеву Кв. 308/04 од 08. децембра 2004. године, осудио на јединствену казну затвора у трајању од пет година, налазећи да тако изречена казна одговара тежини извршених кривичних дела и степену кривичне одговорности оптуженог као учиниоца и као таква нужна и довољна ради остваривања сврхе казне предвиђене чланом 33. ОКЗ.

Са изнетих разлога, на основу члана 391. ЗКП, Врховни суд је одлучио као и изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,
Драгица Гајић, с.р. Никола Латиновић, с.р.

За тачност отправка

ЈЧ